

[Jørgen Tved]

Det er disse forudsætninger, jeg ikke tror holder, for når man har nedskåret over for kommuner og amter i det omfang, man har, kan det godt være, at der er enkelte kommuner, der siger: Vi må tillægge det ene eller andet problem lidt større vægt end andre ting. Men generelt er der ingen garanti for, at kommunernes afsættelse af midler rækker til dette område.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er faktisk et ganske spændende Folkeeting, vi har fået os. Nu betyder det noget, hvad der bliver sagt i salen.

I dag har vi et lovforslag, hvor jeg må fortolke meldingerne sådan, at vi har et flertal, der i hvert fald består af firkløverpartierne, Det Radikale Venstre og SF, om dette forslag.

Hr. Aage Frandsen sagde, at det punkt, hvor SF var skeptisk, drejede sig om bevillingsniveau og om kommunernes og amternes indsats. Det, der er pointen i dette forslag, er, at dette forslag er et strukturforslag. Det kan anvendes, uanset om bevillingsniveauet er de 438 mio. kr., der for øjeblikket står på finansloven, uanset om et flertal i Folketinget i forbindelse med finanslovbehandlingen sætter bevillingen op, og uanset om et flertal i Folketinget ved finanslovbehandlingen sætter bevillingen ned.

Dette forslag drejer sig ikke om bevillingsniveau. Det drejer sig om decentralisering. Det drejer sig om afbureaukratisering. Det drejer sig om at lægge større kompetence ud i regionerne, og den kompetence kan de selvfølgelig anvende, uanset hvilket bevillingsniveau vi den 17. december 1987 måtte stemme hjem.

Med de bemærkninger lød det næsten, som om hr. Jørgen Tved og Fælles Kurs faktisk også ville stemme for forslaget, for det var ikke strukturen i forslaget, man havde noget imod, men det var bevillingsniveauet, man beskæftigede sig med. Så er vi altså oppe på at have dem med i flertallet, så mon ikke det en dag inden afstemningen ender med, at Socialdemokratiet også springer på vognen? Det vil jeg tro, og det vil jeg håbe, men det vil jeg vende tilbage til lidt senere.

Hr. Jørgen Estrup stillede nogle konkrete spørgsmål, som egentlig hænger sammen med hr. Aage Frandsens konkrete spørgsmål. Lad mig tage det med kommunernes indsats først.

Det ligger sådan, at ifølge de regnskabstal for kommunernes udgifter i 1986, vi har, anvendte de 906 mio. kr., og pligtbeløbet var 670 mio. kr. Ifølge kommunernes budgetter vil man i 1988 anvende 1.069 mio. kr., altså en stigning fra 1986 til 1988 i den kommunale indsats på 163 mio. kr. Det svarer til, at kommunernes foreløbige budgetter ligger på et niveau på 398 mio. kr. over pligtbeløbet.

Det ser altså ud til, at kommunerne ikke alene lever op til den forventning, vi har om, at de vil yde en indsats. Kommunerne lever også op til en forventning om, at de vil yde en forstærket indsats. Det synes jeg er ganske væsentligt, og det bidrager til den tillid, jeg har til, at kommunerne vil forstå at forvalte de midler, de nu får, og som tidligere har været forvaltet fra centralt hold, på en fornuftig måde.

For så vidt angår amtskommunerne har jeg endnu ikke budgettal for 1988, men i både 1986 og 1987 har amterne anvendt godt og vel det dobbelte af deres pligtbeløb. Så altså også amterne har vist deres vilje til og deres interesse i at bidrage til at løse det problem, vi har.

Den lokale indsats er der altså, og den er blevet forstærket.

I forbindelse med lovforslagets bemærkninger henviser hr. Jørgen Estrup til, at der er en blid formulering om, at det ikke skønnes at medføre et tilsvarende fald i de faktisk afholdte aktiviteter i 1988, og han siger, at indsatsen skal forstærkes. Det tilsagn vil jeg gerne give. Det var en del af aftalen, som blev indgået i sommer, at vi skal gøre en forstærket indsats pr. ungdomsarbejdsløs.

Når vi har formuleret det lidt blødt i bemærkningerne, hænger det sammen med, at for øjeblikket går udviklingen i arbejdsløsheden jo ganske anderledes, end de fleste har påstået. Nu har vi det sidste halve år hørt, at arbejdsløsheden ville stige. Vi har hørt det meget i denne sal. Jeg har ofte stået meget alene, når jeg her hævdede, baseret på arbejdsmarkedsnævnenes skøn, at det ikke gik så galt, som det blev prædikeret, at det var helt ude af trit med virkeligheden. Nu er virkeligheden altså, at vi har et stagnerende arbejdsløshedstal. Hvor vi i nogle få måneder i foråret så ud til at have en stigende ungdomsarbejdsløshed, viser de seneste tal igen en tendens til faldende ungdomsarbejdsløshed.